

Den mystiska katten.

Författare: Liv Ekström, år 3, Domarringens skola, Uppsala.

Kapitel 1. Kurragömma

– Fritt fram! ropade Cesar som tröttnat på att leta efter Bea och Asta. Men ingen av dem kom och nu började det mörkna. Trädens skuggor växte sig långa och sträckte sig ut över ängen ner mot kyrkan.

– Okej ni vann! Skrek han med lite gällare röst än han tänkt sig. Kom fram nu! Det enda svar han fick var ljudet av rasslande löv när vinden friskade i nerifrån sjön. Hade Asta och Bea redan gått hem? Men varför hade de i så fall inte sagt något till honom? Nej, de ville nog bara retas, skrämma honom lite.

– Haha, ropade han, jättekul! Men nu slutar jag leka. Hejdå. Han vände för att gå hemåt, men just då fick han se Asta och Bea. Och de var inte ensamma.

En stor sköldpaddstecknad katt gick och strök sig runt Astas ben.

– Cesar? Sa Asta, känner vi någon med katt?

Kapitel 2. Katten

Ingen i ABC-klubben visste om det fanns någon kattägare i närheten.

– Vi får reda ut var den kommer ifrån sedan, sa Asta, den måste vara utsvulten!

– Mjau! Jamade katten instämmande. Asta lade köttbullar från gårdagens middag i en skål och gav till katten, som tacksamt åt dem.

Dagen efter kunde alla i den lilla staden läsa på lappar som satt uppsatta överallt att en katt var upphittad. Men dagarna gick och ingen ringde om katten.

Några dagar efter att katten blev hittad kallade Cesar till möte i sin källare.

– Den är mystisk. sa han när Asta och Bea kom.

– Källaren? Sa Bea.

– KÄLLAREN?! Skrek Cesar.

– Jag bara... försökte Bea.

– KÄLLAREN?! Cesar var riktigt upprörd nu, HUR SKULLE JAG KUNNA MENA KÄLLAREN NÄR DEN... DEN DÄR, han svepte med handen mot katten som satt i ett hörn av rummet med rest ragg, ÄR I RUMMET?!

– Lugna dig! Asta drog ner Cesar på en stol, vad är det som gör att du tycker att den är så mystisk?

– Allting! Cesar började gestikulera med armarna och välte nästan bordet.

– Hur går det där nere? Hördes en röst från övervåningen.

– Bra! Tjöt Cesar och rättade till bordet.

– Vad jag menar är att det konstigt att katten verkar gilla dig fast du inte ens känner den! Sa han med lite lägre röst.

– Den kanske märker att hon till skillnad från vissa andra faktiskt är snäll! Snäste Bea, och som på en given signal vände hon och Asta runt och sprang upp för trappan.

Kapitel 3. Avslöjandet

Cesar satt ensam i källaren med katten.

– Och nu då? Sa han.

– Mjau, sa katten.

– Jag menar förutom att jag håller på att bli knäpp, jag pratar ju med en katt men...

Cesar kände sig fånig, men det fanns ju ingenting annat att göra så han fortsatte prata. Vet du jag har forskat lite om en viss person och hon hade tydligen katt.

Tänk om du är hennes?! Cesar visade katten en bild på Olivia Kummelstjärna.

Olivia! Svarade katten.

– Fick dig! Utropade Cesar.

– Va? sa katten.

– Ha! Sa Cesar.

– Mjauuuuuu! Jamade katten och försökte låta övertygande, men Cesar hade redan hört tillräckligt. När katten insåg att den var avslöjad flög den uppför trappan, Cesar var ensam. Igen.

Kapitel 4. Gavinis guld

Asta var riktigt arg. Hur kunde Cesar vara så okänslig att han inför hela ABC-klubben anklagade katten för att vara "mystisk?! "På tal om katten, här kom den ju springande, i full fart rakt emot henne!

– Vad har han gjort mot dig?! Det var självklart att katten inte sprang så fort utan anledning.

– Hinner inte förklara! Kom! Skrek katten och sladdade runt ett hörn.

– Oke... Va?! Asta fullkomligt tappade andan av kattens ord, eller inte av kattens ord utan för att katten faktiskt pratade! Hon stod helt förstummad ett tag sedan sprang hon. Katten saktade in när de närmade sig Gavinis guld, och Asta hann ikapp den.

– Du pratar! Sa hon.

– Talar, pratar, snackar, kalla det vad du vill. Kan inte alla katter det?

– Inte vad jag vet.

–Okej, men nu vet du.

Katten satte sig på marken och fortsatte, som din vän redan har listat ut är jag Olivia Kummelstjärnas katt. Asta drog efter andan, men tystades snabbt av en blick från katten.

– Jag heter Konrad och hade ett härligt liv hos Olivia ända tills vi dog. Asta drog efter andan igen och fick ännu en arg blick av Konrad.

– Vi levde som spöken i en spegel, tills spegeln sprack. Olivia lärde sig att ta sig in i andra speglar men inte jag. Som genom ett mirakel fick jag tillbaka min kropp och inte nog med det, jag lärde mig att tala!

Jag träffade er i skogen och resten vet du. Frågor?

Asta skakade långsamt på huvudet. Då borde du gå hem. Asta vände sig om för att gå, men ändrade sig.

- Vart bor du? Frågade hon.
- Jag hade hoppats få sova hos dig, mumlade Konrad.
- Ledsen, sa Asta, mamma är allergisk. När katten suckade djupt skyndade hon sig att lyfta upp den, krama den och lova att den skulle hitta ett hem. Sagt och gjort, på vägen hem hittade hon en mjuk buske.
- Här, sa hon och Konrad hoppade ur hennes famn ner i busken.
- Tack, jamade han tyst, men när Asta vände sig för att gå ropade han:
- Vänta! Har du en spegel?
- Duger den här? Sa Asta och drog fram en berlock med en liten spegel i.
- JA! Ropade Konrad och reste sig upp på alla fyra för att hoppa in i spegelglaset.
- NEJ! Skrek Asta men det var för sent. Konrad försvann i tomma intet. Asta stirrade förfärat på spegeln, och plötsligt såg hon Olivia i den. Hon suckade lättat när hon såg Konrad i hennes famn. Han jamade tacksamt och strök sig mot sin matte.
- Olivia! Sa Asta förtvivlat, vad ska jag göra?! Jag blev osams med Cesar och jag tror att han hatar mig!
- Han hatar dig inte, sa Olivia, be om ursäkt, och ni blir sams!
- Tror du det? snyftade Asta.
- Jag vet, sa Olivia.

Slut!